

נחל זהר

פירושים וחיידושים בספר הזהר הקדוש
על סדר פרשת השבוע

על פי ההקדמות אשר בספר הקדוש ליקוטי מוהר"ן מברסלב זצוק"ל

בוהר דא יפקון ביה מן גלותא ברחמים

להבין דרך הלימוד ומטרת עלון זה נא עיין בהקדמה כגב העלון

תרגום ללשון הקודש

זהר הקדוש - יתרו פב:

רבי יהודה פתח, (תהלים קו) מי ימלל גבורות יי' וישמיע כל תהלתו. בכמה דרכים העידה התורה באדם שלא יקטא לפני רבונו. בכמה דרכים נתנה לו עצה שלא יקטא מדרכיו ימין ושמאל. בכמה דרכים נתנה לו עצה איך ישוב לפני רבונו וימחל לו.

רבי יהודה פתח, (תהלים קו) מי ימלל גבורות יי' וישמיע כל תהלתו. בכמה ארחין, אורייתא אסחידת כבר נש' דלא יחוב קמי מאריה. בכמה ארחין, יחוב ליה עיטא, דלא יסטי מארחיו לימינא ולשמאלא. בכמה ארחין יחוב ליה עיטא, חיה יתוב קמי מאריה, וימחל ליה.

שש מאות ושלשה עשר מיני עצה נתנה תורה לאדם להיות שלם ברבונו, משום שרבונו רוצה להיטיב לו בעולם הזה ולעולם הבא, ויותר לעולם הבא, שהרי שנינו, כל מה שהשלים הקדוש ברוך הוא לאדם - מאותן טובות שזוכה בהם לעולם הבא השתלם בהם. מה הפעם? משום שהעולם הבא הוא של הקדוש ברוך הוא. (ואם תאמר שהעולם הזה אינו שלו אלא

דתנו, שית מאה ותלת עשר זיני עיטא, יחוב אורייתא לבר נש', למחוי שלים במאריה, בגין דמאריה בעא לאוטבא ליה בעלמא דין ובעלמא דאתי. ויתיר בעלמא דאתי, דהא תנינו, כל מה דקודשא ברוך הוא אשלים ליה לבר נש', מאינין טבאן דכי בהו לעלמא דאתי אשתיים בהו. מאי טעמא. משום דעלמא דאתי דקודשא ברוך הוא הוי. (ואי תימא דהאי עלמא ודכי תנינו, האי עלמא לקבליה דעלמא דאתי, לא הוי אלא כפרודור לגבי טרקליון. (בגין כך עלמא דאתי דקודשא ברוך הוא הוי) וכד זכי החווא זבאה, בדידיה זכי. דתנינא, כתיב (דברים יח) ונחלה לא יהיה לו בקרב אחיו. מאי טעמא. משום דיי' הוא נחלתו. זבאה חולקיה, מאן דזכי לאחסנא אחסנתא עלאה דא. זכי בה בעלמא דא, ובביתא דהאי עלמא. פד בעלמא דאתי, ובביתא עלאה קדישא, דכתיב, (ישעיה נו) ונתתי להם בביתי ובחומותי יד ושם, (דף פ"ג ע"א) זבאה חולקיה דהחוא זבאה, דמדוריה עם מלכא בביתיה.

וכך שנינו, העולם הזה פגוד העולם הבא אינו אלא כפרודור לטרקליון. (משום כך העולם הבא הוא של הקדוש ברוך הוא) וכשזוכה אותו הצדיק - בשלזו הוא זוכה. לשנינו, כתוב (דברים ב) ונחלה לא יהיה לו בקרב אחיו. מה הפעם? משום שה' הוא נחלתו. אשרי חלקו מי שזוכה לחלק ירשה עליון זה. זוכה בה בעולם הזה, ובבית של העולם הזה. פד בעולם הבא ובבית העליון הקדוש, שכתוב (ישעיהנו) ונתתי להם בביתי ובחומותי יד ושם. אשרי חלקו של אותו צדיק שפודורו עם הפולך בביתו. רבי שמעון אמר, אשרי חלקו של אותו צדיק שזוכה לזה, שכתוב (ישעיה נח) אז תתענג על ה'. לא כתוב עם ה', אלא על ה'. מה זה על ה'? מקום שעליונים ותחתונים נמשכים ממנו ותאבים לאותו מקום, שכתוב (תהלים קכא) מאין יבא עזרי. וכתוב (דניאל ז) ועד עתיק הימים מגיע ולפניו הקריבוהו. ותשוקת וענג הצדיקים להסתפל לאותו זיו, שכל זיו יוצא ממנו, וממנו נמשכים כל אותם הכתרים.

ר' שמעון אמר, זבאה חולקיה דהחוא זבאה, דזכי להאי דכתיב, (ישעיה נח) אז תתענג על יי', עם יי' לא כתיב, אלא על יי'. מאי על יי'. אתר דעלאין ותתאין אתמשכן מניניה, ותאבין לחחוא אתר, דכתיב, (תהלים קכא) מאין יבא עזרי. ובתיב, (דניאל ז) ועד עתיק יומיא מטא וקדמוחי הקרבוהי. ותיאובתא וענוגא דצדיקיא, לאסתבלא לחחוא זיוא, דכל זיוא מניניה נפקא, ואתמשכן מנייה כל אינון כתרין.

תו אמר רבי שמעון, תנינו בהאי קרא אז תתענג על יי', סופיה דקרא מה כתיב, והרפכתיה על במותי ארץ, על החוא אתר דאקרי במותי ארץ, איהו לעילא מחאי ארץ, והחוא אתר דאקרי במותי ארץ, היינו שמים. והיינו דכתיב על במותי ארץ. על יי' אמר ר' אבא, אז תשב לא כתיב, אלא אז תתענג על יי', היינו שמים. דכתיב, (תהלים נז) רומה על השמים אלהים. והרפכתיה על במותי ארץ, היינו ארץ החיים, ממשמע

עוד אמר רבי שמעון, שנינו בפסוק זה אז תתענג על ה', בסוף הפסוק מה כתוב? והרפכתיה על במותי ארץ, על אותו מקום שנקרא במותי ארץ, הוא למעלה מהארץ הזו. ואותו מקום שנקרא במותי ארץ, הינו שמים, והינו שכתוב על במותי ארץ. על ה' - אמר רבי אבא, לא כתוב אז תשב, אלא אז תתענג על ה', הינו שמים, שכתוב (תהליםנו) רומה על השמים אלקים. והרפכתיה על במותי ארץ, הינו ארץ החיים, ממשמע שכתוב על במותי, להכליל ציון וירושלים שנקראו במותי ארץ, והינו

תו אמר רבי שמעון, תנינו בהאי קרא אז תתענג על יי', סופיה דקרא מה כתיב, והרפכתיה על במותי ארץ, על החוא אתר דאקרי במותי ארץ, איהו לעילא מחאי ארץ, והחוא אתר דאקרי במותי ארץ, היינו שמים. והיינו דכתיב על במותי ארץ. על יי' אמר ר' אבא, אז תשב לא כתיב, אלא אז תתענג על יי', היינו שמים. דכתיב, (תהלים נז) רומה על השמים אלהים. והרפכתיה על במותי ארץ, היינו ארץ החיים, ממשמע

דְּבַתִּיב עַל בְּמוֹתַי, לְאַבְלָא צִיּוֹן וִירוּשָׁלַיִם, דְּאַקְרוּן בְּמַתִּי

אַרְצֵי, וְהִינְנוּ שָׁמַיִם דְּלַעִילָא, וְאַרְצֵי דְּלַעִילָא. וּמְלַח דְּאַמְרֵי ר'

שְׁמַעוּן, הִכִּי הוּא, וּבְלָא חַד, דְּבַתִּיב וְעַד עַתִּיק יוֹמִינָא מְטָה וְגו',

וְכַל הֲנִי מוֹלִי לְאַתֵּר חַד סְלִקוּן.

אַמְרֵי ר' אַבְא לְרַבִּי שְׁמַעוּן, לִימָא לִי מַר, הָאֵי קָרָא בּוֹלִיָּה, בְּמֵאֵי

אוֹקִימָנָא לִיָּה, דְּבַתִּיב אִז תַּתְּעַנַּג עַל יוֹ וְהִרְבַּבְתִּידָּהּ עַל בְּמַתִּי

אַרְצֵי וְהִאֲבַלְתִּידָּהּ נְחֻלַת יַעֲקֹב אַבְיָדָהּ. אַמְרֵי לִיָּה, הָא בְּלָא אַתְמַר,

דְּתַפְנוּקָא וְעַדוֹנָא עַל יוֹ בְּתִיב, אַתֵּר דְּאִיחוּ לַעִילָא. וּבְתִיב וְעַד

עַתִּיק יוֹמִינָא מְטָה וְגו'. עַל בְּמַתִּי אַרְצֵי בְּמַתִּי דְּאַתְמַר.

שָׁמַיִם שְׁלַמְעֵלָה וְאַרְצֵי שְׁלַמְעֵלָה. וְהַדְּבַר שְׁאַמְרֵי רַבִּי שְׁמַעוּן

כִּד הוּא, וְהַכֹּל אַחַד, שְׁכַתוּב וְעַד עַתִּיק תִּימִים מְגִיעַ וְגו', וְכַל

הַדְּבָרִים הַלְלוּ עוֹלָמִים לְמָקוֹם אַחַד.

אַמְרֵי רַבִּי אַבְא לְרַבִּי שְׁמַעוּן, יֹאמֵר לִי מוֹרִי, פְּסוּק זֶה בְּלוּ בְּמַח

בְּאַרְנֵי אוֹתוֹ, שְׁכַתוּב אִז תַּתְּעַנַּג עַל ה' וְהִרְבַּבְתִּידָּהּ עַל בְּמַתִּי

אַרְצֵי וְהִאֲבַלְתִּידָּהּ נְחֻלַת יַעֲקֹב אַבְיָדָהּ? אַמְרֵי לוֹ, הִרִי הַכֹּל נְאַמְר

כְּבָר, שְׁתַּפְנוּק וְעַדוֹן עַל ה' בְּתוּב, מָקוֹם שֶׁהוּא לְמַעְלָה, וּכְתוּב

וְעַד עַתִּיק תִּימִים מְגִיעַ. עַל בְּמַתִּי אַרְצֵי, כְּמוֹ שֶׁנִּתְבָּאָר.

ליקוטי מוהר"ן

ובו מביא מעט ממאמרו הזהר על הפרשה

תורה ז

לשון רבנו זכרוננו לברכה

וְאַלְהַ הַמְשַׁפְּטִים אֲשֶׁר תַּשִּׁים לַפְּנִיָּהֶם: (שמות כא)

אַמְרוּ חֲכַמֵּינוּ זְכוֹרָנָם לְבִרְכָה (קידושין לה. ב"ק טו.): הַשְּׁוֹ

אִשָּׁה לְאִישׁ. וְאִיתָא בְּמַכִּילְתָּא: יְכוּל יְהִי תַתְּלֻמִּידִים לְוַמְדִין

וְאִינָם מְבִינִים - תַּלְמוּד לֹמַר: אֲשֶׁר תַּשִּׁים לַפְּנִיָּהֶם, עָרְכִם

לַפְּנִיָּהֶם בְּשִׁלְחָן עֲרוּדָה:

בְּמַח אַדְעַ (שם טו), וּבְזַח פְּגָם בִּירְשַׁת אַרְצֵי, שֶׁהִיא בְּחִינַת

אַמוּנָה, בְּחִינַת תַּפְלָה, הִיחַ גְּלוּת מִצְרַיִם. וְדוּקָא יַעֲקֹב וּבְנָיו

יָרְדוּ מִצְרַיִם, כִּי הֵם בְּחִינַת שְׁנַיִם-עֶשְׂרֵי נִסְחָאוֹת הַתַּפְלָה,

וְהוֹרִיד אוֹתָם בְּגְלוּת, וּמִצְרַיִם הוּא הַפֶּה הַנְּסִיב, כְּמוֹ שְׁכַתוּב

(שמות יד): וּמִצְרַיִם נָסִיב לְקִרְאָתוֹ - שְׂאִין שָׁם מְקוֹם הַנְּסִיב,

וְאִין שָׁם מְקוֹם הַתַּפְלָה, כְּמוֹ שְׁכַתוּב (שם ט): וְהִיחַ בְּצֵאתִי

אֶת הָעִיר אֶפְרַיִם אֶת כַּפְּוִי. וְכַל הַגְּלוּת מְכַנֵּים בְּשֵׁם מִצְרַיִם,

עַל שֵׁם שֶׁהֵם מִצְרַיִם לְיִשְׂרָאֵל. וּכְשֶׁפּוֹגְמִין בְּאַמוּנָה, בְּתַפְלָה,

בְּאַרְצֵי-יִשְׂרָאֵל, הוּא יוֹרֵד לְגְלוּת.

וְזַח שְׁאַמְרוּ חֲכַמֵּינוּ זְכוֹרָנָם לְבִרְכָה (סנהדרין צו.): אִין מְשִׁיחַ

בְּיָדוֹד בָּא אֵלָא עַד שְׁתַּבְּלַח פְּרוּטָה מִן חַפְּסִים; הִינּוּ שְׁיַכְלוּ

הָאֶפְיִקוֹרְסִים שְׂאִין לְהֵם אַמוּנָה בְּנְסִיב, וּמְכַסִּים כָּל הַנְּסִיב

בְּדַרְךָ הַטַּבְּעִי, כִּי עָקֵר הַנְּסִיב בְּאַרְצֵי-יִשְׂרָאֵל, כִּי אַרְצֵי-יִשְׂרָאֵל

שׁוֹתָה תַּחְלָה (תענית י.), וְשִׁתִּיתָה מִהַתְּהוּמוֹת, שֶׁהֵם לְשׁוֹן:

וְתַהֵם כָּל הָעִיר (רות א.), שְׁעַל דְּבַר נְפִי תַמְהִין הָעוֹלָם. וְזַח

(תהלים מב): תַּהוֹם אֵל תַּהוֹם קוֹרָא; כִּי יֵשׁ נְפִין עֲלָאִין, שֶׁהוּא

בְּחִינַת תַּהוֹם עֲלָאָה, וְיֵשׁ נְפִים תַּתְּאִין, שֶׁהֵם בְּחִינַת תַּהוּמָא

תַּתְּאָה, וּמְלֵאָה שְׁכָלוֹל מִכָּל הַנְּסִיב, מְשַׁנֵּי הַתְּהוּמוֹת, דְּמִיָּא

לְעֵגְלָא (תענית כה:), שֶׁהוּא בְּחִינַת עֲגוּלִים, בְּחִינַת אַמוּנָה,

כְּמוֹ שְׁכַתוּב (תהלים פט): וְאַמוּנָתְךָ סְבִיבֹתִיךָ; וּפְרִיטָא

א דַּע, כִּי עָקֵר הַגְּלוּת אִינּוּ אֵלָא בְּשִׁבִיל חֲסְרוֹן אַמוּנָה, כְּמוֹ

שְׁכַתוּב (שה"ש ד): תְּבוֹאִי תְּשׁוּרֵי מְרֵאֵשׁ אַמוּנָה; וְאַמוּנָה

הוּא בְּחִינַת תַּפְלָה, כְּמוֹ שְׁכַתוּב (שמות יז): וְהִי יָדִיו אַמוּנָה,

וְתַרְגוּמוֹ: פְּרִישָׁן בְּצֵלוֹ. וְזַח בְּחִינַת נְסִיב לְמַעְלָה מִהַטַּבְּעִי, כִּי

הַתַּפְלָה לְמַעְלָה מִהַטַּבְּעִי, כִּי הַטַּבְּעִי מְחַיֵּב כּוֹן, וְהַתַּפְלָה מְשַׁנֵּה

הַטַּבְּעִי, וְזַח דְּבַר נִסְיָה וְלָזַח צְרִידָה אַמוּנָה, שְׁיִאֲמִין שְׁיֵשׁ מְחַדֵּשׁ

וּבִידוֹ לְחַדֵּשׁ דְּבַר פְּרִצוֹנוֹ. וְעָקֵר אַמוּנָה, בְּחִינַת תַּפְלָה, בְּחִינַת

נְסִיב, אִינּוּ אֵלָא בְּאַרְצֵי-יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שְׁכַתוּב (תהלים לו): שִׁכְן

אַרְצֵי וְרָעָה אַמוּנָה; וְשֵׁם עָקֵר עֲלִיּוֹת הַתַּפְלָוֹת, כְּמוֹ שְׁכַתוּב

(בראשית כח): וְזַח שְׁעַר הַשְּׁמַיִם. וּבְשִׁבִיל זֶה בְּשִׁפְנוֹם אַבְרָהָם

שפּוֹתָהּ, שֶׁהוּא בְּחִינַת תְּפִלָּה, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (שם נא): אֲדֹנָי שְׁפָתַי תִּפְתָּח, וְהוּא כְּלֵלֹת הַנְּסִים. וְזֶה פְּרוּשׁ: עַד שֶׁתִּכְלֶה פְּרוּטָה מִן הַפִּים – כִּי יֵשׁ בְּנֵי-אָדָם הַמְּכַסִּים כְּלֵיֹת הַנְּסִים, הַכְּלוּלִים בַּמִּלָּאָה דְּפָרִיטָא שְׁפּוֹתָהּ, מְכַסִּים בְּדַרְדָּר הַטְּבַע; וּבְשִׁתְּכֶלֶח זֹאת וְתִתְרַבֵּחַ אַמּוּנָה בְּעוֹלָם – אִזּוּ יִבּוֹא מְשִׁיחַ, כִּי עַקֵּר הַגְּאֻלָּה תִּלְוִי בָּזָה, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב: תִּבּוֹאֵי תְּשׁוּרֵי מֵרֵאשִׁי אַמּוּנָה:

ב אָבֵל אִי אֶפְשָׁר לְבּוֹא לְאַמּוּנָה אֱלֹא עַל-יְדֵי אַמְתָּ, כְּמוּכָא בַזְהַר (בלק קצח): וְהִיא צֶדֶק אֲזוּר מִתְּנִי וְאַמּוּנָה וְכוּ' (ישעיהו יא) – הִינּוּ צֶדֶק, הִינּוּ אַמּוּנָה. וְאָמְרוּ שָׁם: אַמּוּנָה אֶתְקָרִיאַת, כַּד אֶתְחַבֵּר בָּהּ אַמְתָּ:

ג וְאִי-אֶפְשָׁר לְבּוֹא לְאַמְתָּ אֱלֹא עַל-יְדֵי הַתְּקַרְבוּת לְצַדִּיקִים, וְיִלְדֵי בְּדַרְדָּר עֲצָתָם, וְעַל-יְדֵי שֶׁמְקַבֵּל מֵהֶם עֲצָתָם, נִחְקַק בּוֹ אַמְתָּ, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (תחלים נא): הֵן אַמְתָּ חִפְצָתָ – בְּשִׂאתָה חִפְצֵי אַמְתָּ, כַּטְּחוֹת וּבְכַתְּמֵם חֲכֻמָּה תוֹדִיעֵנִי – כִּי הַעֲצוֹת שֶׁמְקַבֵּל מֵהֶם הוּא בְּחִינַת נְשׂוּאִין וְזוּג; וּבְשֶׁמְקַבְּלִין עֲצוֹת מֵרְשָׁעִים, הוּא בְּחִינַת נְשׂוּאִין בְּקַלְפָּה. הַנְּחַשׁ הַשִּׂיאֲנִי (בראשית ג) – לְשׁוֹן נְשׂוּאִין; עֲצוֹת הַנְּחַשׁ שֶׁקִּבְּלָה הוּא בְּחִינַת נְשׂוּאִין, וְעַל-יְדֵי נְשׂוּאִין הַטִּיל בָּהּ זֶה-מָא. וּבְמַעֲמַד הַרְּסִינִי פִּסְקָה זֶה-מִתָּן (שבת קמו. עיין רש"י שם), כִּי שָׁם קִבְּלוּ תַרְי"ג עֲטִין דְּקַדְשָׁה (זוהר יתרו פב), וְהִיתָה לָּהֶם נְשׂוּאִין בְּקַדְשָׁה. וְלָמָּה נִקְרָא עֲצָה בְּבְחִינַת נְשׂוּאִין, כִּי (ברכות סא). הַכְּלִיֹּת יוֹעֲצוֹת, וּכְלִיֹּת הֵם כְּלֵי תְּהוֹלָדָה, כְּלֵי הַזֵּרַע. נִמְצָא, כְּשֶׁמְקַבְּלִין עֲצָה מֵאָדָם, כְּאֵלוּ מְקַבְּלִין מִמּוֹנוּ זֵרַע, וְהַכֵּל לְפִי אָדָם, אִם רָשָׁע אִזּוּ צַדִּיק. וּבְשִׁבִיל זֶה הַתּוֹרָה מֵתִישׁ בָּהּ (סנהדרין כו): וְנִקְרָאת תּוֹשִׁיָּה, כִּי הֵם תַרְי"ג עֲטִין, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (משלי ח): לִי עֲצָה וְתוֹשִׁיָּה; וְעֲצוֹת הֵם בְּמִקּוֹם נְשׂוּאִין, בְּחִינַת זוּג הַמֵּתִישׁ בָּהּ, וְעֲצַת הַצַּדִּיק הוּא בְּלוֹ זֵרַע אַמְתָּ. וְזֶה פְּרוּשׁ (ירמיה ב): וְאֲנֹכִי נִמְעַתִּיד שׁוֹרֵק, בְּחִינַת הַגְּאֻלָּה, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (זכריה י): אֲשַׁרְקָה לָּהֶם וְאֶקְבָּצֵם, וְעַל-יְדֵי מָה, עַל-יְדֵי בְּלוֹ זֵרַע אַמְתָּ (שם בירמיה סיום הַפְּסוּק וְאֲנֹכִי נִמְעַתִּיד הַנ"ל) – עַל-יְדֵי עֲצַת הַצַּדִּיקִים תִּבּוֹא לְאַמְתָּ, וְעַל-יְדֵי-זֶה נִקְרָאת אַמּוּנָה, כַּד אֶתְחַבֵּר בָּהּ אַמְתָּ, וְעַל-יְדֵי-זֶה

תִּבּוֹא הַגְּאֻלָּה כְּנ"ל, כִּי הוּא מְקַבֵּל טַיִף הַשֶּׁבֶל שֶׁל הַצַּדִּיק עַל-יְדֵי עֲצָה שֶׁמְקַבֵּל מִמּוֹנוּ. וְזֶה: הֵן אַמְתָּ חִפְצָתָ כַּטְּחוֹת – בְּכֵלִיֹּת – חֲכֻמָּה תוֹדִיעֵנִי, שֶׁאֲזַכֶּה לְקַבֵּל טַיִף הַמָּחַ, טַיִף הַשֶּׁבֶל, עַל-יְדֵי עֲצָה שֶׁאֶקְבֵּל מֵהֶם, וְאִזּוּ אֲזַכֶּה לְאַמְתָּ, כִּי הַטַּיִף הַשֶּׁבֶל נִקְרָא: בְּלוֹ זֵרַע אַמְתָּ:

ד וְזֵרַע, שֶׁעַל-יְדֵי מַצּוֹת צִיצִית הָאָדָם נִצּוֹל מֵעֲצַת הַנְּחַשׁ, מִנְשׂוּאִין שֶׁל רָשָׁע, מִבְּחִינַת נְאֻמָּה, כִּי צִיצִית שְׁמִירָה לְנְאֻמָּה, כְּמוּכָא בַתְּקוּנִים (תיקון יח): וַיִּקַּח שֵׁם וַיִּפְתַּח אֶת הַשְּׂמֵלָה וַיְשִׁימוּ עַל שִׁכְמָם שְׁנֵיהֶם (בראשית ט) – זֶה בְּחִינַת צִיצִית; וְעֲרוֹת אֲבִיהֶם לֹא רָאוּ – כִּי צִיצִית מְכַסֶּה עַל עֲרִיזוֹ. אָבֵל חָם, דְּהוּא יִצְרַר הָרַע, דְּמַחְמֵם גּוֹפֵה דְּבַר-נֶשׁ בְּעַבְרָה, הוּא אָרוּר, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (שם): אָרוּר בְּנֵעֶן, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (שם ג): אָרוּר אֶתָּה מִכָּל הַבְּהֵמָה. וְהַשְּׂמֵלָה, הִינּוּ צִיצִית, הוּא שְׁמִירָה מֵעֲצַת הַנְּחַשׁ, מִזְּחֻמַּת הַנְּחַשׁ:

וְזֶה בְּחִינַת (שם מט): בֵּן פֶּרֶת עָלִי עֵינִי – בְּשִׁבִיל צִיצִית, לְשׁוֹן: מִצִּיץ מִן הַחֲרָפִים (שה"ש ב), עַל-יְדֵי-זֶה זָכָה לְבֵן פֶּרֶת, שֶׁנִּשְׁמָר מִנְשׂוּאִין שֶׁל נְחַשׁ, מִזּוּג שֶׁל הַסְּטֵרָא-אֲחָרָא, וְזָכָה לְזוּגָא דְּקַדְשָׁה. וְזֶה: פֶּרֶת – לְשׁוֹן זוּג, לְשׁוֹן: פְּרוּ וּרְבוּ. וְעַקֵּר הַנְּאֻמָּה תִּלְוִי בְּעֵינִים, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ (סוטה ט): שֶׁמְשׁוֹן הִלְדָּה אַחַר עֵינָיו; וְכְמוֹ שֶׁכְּתוּב (במדבר טו): וְלֹא תִתּוּרוּ אַחֲרֵי לְבַבְכֶם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם; וְשְׁמִירַת צִיצִית, שֶׁהוּא בְּחִינַת עֵינַים, הוּא שְׁמִירָה מֵעֲצַת הַנְּחַשׁ, וַיְכּוֹל לְקַבֵּל הַעֲצוֹת מִצַּדִּיק, שֶׁהוּא בְּלוֹ זֵרַע אַמְתָּ.

ה וְזֶה פְּרוּשׁ: אָמַר רַבָּה בַר בְּרִחְנָה: אָמַר לִי הֵהוּא טִיעָא: תָּא אַחֲוֵי לָךְ טוּרָא דְּסִינִי. אֲזִילִי וְחֻזַּי דְּהִדְרִין לָהּ עַקְרֵי, וְקִימִין כִּי חֲמִירֵי הוֹרְתָא. וְשִׁמְעֵתִי בְּתִיקוּל שְׂאוּמְרָתִי: אוֹי [לִי] שְׁנִשְׁבַּעְתִּי; וְעַכְשָׁו שְׁנִשְׁבַּעְתִּי, מִי מִפְּרִי לִי:

תָּא וְאַחֲוֵי לָךְ טוּרָא דְּסִינִי – שֶׁהוּא בְּחִינַת עֲצוֹת, כִּי שָׁם קִבְּלוּ תַרְי"ג עֲטִין. חֻזַּי דְּהִדְרִין לָהּ עַקְרֵא – הִינּוּ שִׁישׁ עֲצַת נְחַשׁ, עֲצַת רָשָׁעִים, שֶׁעַל-יְדֵיהֶם אֵין יְכוּלִים לְקַבֵּל עֲצַת צַדִּיקִים,

זרע אמת. וקנינו כי חמרי הורתא – זה בחינת ציצית, שהוא שמירה מעצת הנחש, מנאוף; כמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה (מנחות מג:): איזה ענישו גדול, של לבן או של תכלת, ואמרו: משל לאחד, שצוה להביא לו חותם של זהב, הינו תכלת, וחותם של טיט, הינו לבן. וזה: חמרי לשון חמר וטיט; חורא, הינו לבן, כי עכשו זה עקר הציצית. ושמעתי בתקול שאומרת, אוי לי שנשבבתי – פירש רש"י: על הגלות, הינו עלידי ציצית יכולין לבוא לעצת צדיקים, לבינת אמת; ועלידי אמת באים לאמונה כנ"ל, ועלידי אמונה בא הגאולה כנ"ל. וזה ששמע הרטת השם יתברך על הגלות, כי הציצית, שהם חמרי חורא, גרם כל זה:

וזה פרוש: ואלה – כל מקום שנאמר ואלה, מוסוף. זה בחינת יוסף, בחינת שמירת הברית, בחינת ציצית. המשפטים – זה בחינת בלה זרע אמת, כמו שפיתוב (תהלים יט): משפטי ה' אמת; שזוכה לעצת צדיקים, לבינת אמת. אשר תשים לפניכם – זה בחינות בד אתחבר בה אמת, וזה בחינת: השוו אשה לאיש; כי זה איש ואשה הם בחינת התחברות אמת ואמונה, ובזה תלוי הגאולה כנ"ל. וזה יכול שיהיו התלמידים לומדים ואין מבינים – תלמוד לומר וכו', ערכם לפניכם בשלחן ערוך – זה בחינת הגאולה, שלעתידי יתגלו כל החכמות בשלחן ערוך, כמו שפיתוב (ישעיהו יא): ומלאה הארץ דעה. עד כאן לשון רבנו ז"ל:

(השמשות השכיכים להתורה הזאת):

התפלה הוא בחינת אמונה, והוא בחינת הנסים, כי גם למעלה מטבע, ולזה צריך אמונה כנ"ל, עין שם. ובשכיל זה התפלה מסגל לזכרון, כי תפלה הוא בחינת אמונה כנ"ל, ושכחה הוא ענין שהיה לפנינו דבר-מה ונשכח ועבר מאתנו. (והיא דרך ההנהגה עליפי מערכת המזלות, שמתנהג בסדר יום אחר יום, והוא הפוך האמונה, מה שאין פן אם מאמין שיש מחדש הכל ברצונו בכל יום תמיד, והוא מהיזה ומקנים הכל תמיד, והוא למעלה מהזמן, אין פאן שכחה, ודו"ק). ומעשה תראה נפלאות בדברי רבותינו זכרונם לברכה (שבת קד:): מ"ם וסמ"ך שפולחות בגם היו עומדין; כי מם הוא בחינת

השכחה, ועל זה אמרו רבותינו זכרונם לברכה (הגיגה ט:): אין דומה השונה פרקו מאה פעמים למאה פעמים ואחד; כי מם בגימטריא מאה, ועד מאה שולט הישר של שכחה, וזה שהמתיקו חכמינו זכרונם לברכה: מ"ם וסמ"ך, הינו מ"ם שהוא בחינת השכחה, בגם היו עומדין, כי גם הוא הפך השכחה, כי נסים הם בחינת התפלה, בחינת אמונה, שהיא הפך השכחה כנ"ל: ודע וכו' כי ציצית שמירה לנאוף וכו', על שכם שניהם זה בחינת ציצית וכו'. וזה (בראשית לו): הלא אחיד רעים בשכם, הינו בחינת ציצית כנ"ל, שהיא שמירה לנאוף, והוא בחינת שמירת הברית, שהיא בחינת יוסף, על פן אמר יעקב ליוסף: הלא אחיד רעים בשכם, שהוא בחינה שלך; לכה ואשלחך אליהם:

וזה פרוש: ואנכי נטעתיך שורק כו', כי הוא מקבל טפי השכל של הצדיק עלידי עצה שמקבל ממנו. וזה שורק, הוא בחינת שורק, שהוא תלת טפין, כמו שפיתוב בזהר (ובתיקונים תיקון נו), והוא תלת מחין, כי הוא ענין אחד, כי הטפה באה מהפוח ומגיעה להכליות, שהן כלי ההולדה, שמבשלין חורע, פן השכל נולד גם פן בפוח ומגיע עד הכליות היועצות. ותלת מחין הוא בחינת (ישעיהו ו): השמן לב וכו' ואזניו וכו' ועיניו וכו', פן יראה בעיניו ובאזניו ישמע ולבבו יבין ושבו וכו', כלומר, שאינו רוצה לדבק עצמו לצדיקים פן יראה וכו'; אבל בשמך דבק עצמו לצדיקים ומקבל מהם עצה, אזי הוא בחינת כליות יועצות, שהם כלי ההולדה, שמקבל הטפה מן המתחלקת לתלת טפין, תלת מחין כנ"ל, ואז יראה בעיניו ובאזניו ישמע ולבבו יבין וכו', שהם בחינת השלשה מחין, ושבו ורפא לו. וזהו: ואנכי נטעתיך שורק בלה זרע אמת, והבן:

וזה פרוש: אמר רבה בר בריה רבא, וזה רמו גם פן בפתח דבריו: אמר לי תהוא טיעא, ופירש רש"י בכל מקום: סוחר ושמעאל; כי ושמעאל הוא בחינת התפלה, כמו שפיתוב (בראשית מז:): כי שמע ה' אל ענייה, ותרנומו: ארי קביל ה' ית צלותיה, והוא בחינת אמונה כנ"ל. וזהו סוחר, מלשון סחור סחור (בחינת מקיפים), שהוא בחינת אמונה כנ"ל, ואמונתך

סביבו תיקד (תהלים פט). וזהו (רות ג): ופרשת פנפך על אמתך; כי ציצית דקדשה, שהם פנפי מצוה, הוא שמירת הברית, והוא בחינת זיווג דקדשה. וזהו ששאל חגי הנביא (חגי ב): הן ישא איש בשר קדש בכנף בנדו ונגע בכנפו אל הלחם; כי פגם הברית – העדר הלחם, כמו שכתוב (משלי ו): בעד אשה זונה עד כפר לחם, והבן: ותשב באיתן קשתו וכו', משם רועה אבן ישראל (בראשית מט) – אבדון ובנין, בחינת התפלה יעקב ובניו.

סגולה להולך – להסתפל על הציצית. והסוד בפסוק (שם מח): הנה בנך יוסף בא אליך; כי כל אלו התבות מרמזין על הציצית, דהינו מנין החוטין ותחילתן והקשרים, כמבאר בפרי עיני חיים בשער הציצית, פרק ד', בהג"ה, עין שם. וזהו: הנה בנך יוסף בא אליך, דהינו בחינת ציצית פנ"ל, על ידי דעה: ויתחזק ישראל:

פירוש נחל זהר

לכל מאמר הזהר על פי ההקדמות בליקוטי מוהר"ן

רבי יהודה פתח, (תהלים קו) מי ימלל גבורות יי' ישמיע כל תהלתו. בכמה ארחין, אורייתא אקהידת כבר נש, דלא יחוב קמי מאריה. בכמה ארחין, יחוב ליה עיטא, דלא יפטי מארחין לימינא ולשמאלא. בכמה ארחין יחוב ליה עיטא, היך יתוב קמי מאריה, וימחול ליה. – רבי יהודה פתח הקדמה להבנת דבריו מי שהיא הבינה אשר בא שער החמישים, המקבלת מעתיקא אורה, וממשיכה עיצות אמת למטה למקום הרגלין, (עיין גם תורה ה' חלק ב') וזוכים להשגתה צדיקי הדורות, וזה הצדיק האמת ימלל וישבח גבורות ה' בכוח אמונתו השלמה בתפילתו בזכות אמת שבו וכן וימתק גבורות ה', והוא דייקא ישמיע כל תהילתו של הקב"ה, שכל העולם ימו אזנם לשמוע קול ה' בכוה, אשר תפילת הצדיק פעלה אצלו לשדד ולבלבל חוקי הטבע, (כמובא בתורה ל', כי תהילה היא שידוד ובלבול המערכות). בכמה דרכים התורה העידה באדם שלא יחטא ויחסיר אור הקדושה לפני רבנו, דהיינו שהעידה ברמ"ח ושם"ה דרכים עליונים המתשלשלים גם באדם עצמו בתוכו וסדר אברי גופו ובמעשים שעושה כנגד אלו האברים, אשר פעולתיו למטה משפיעות למעלה או מחסרות כביכול גם החיסרון למעלה עד שנעשה חיסרון בהתגלות פני ה', בחינת קמי מרא. וזאת באמת מפני שאינו עומד לפני ה' ביראה, שאם היה ירא לא היה מעז לחטוא, ובאמת חוסר היראה והאמונה הוא בעצמו מחוסר קיום עיצות האמת, שכנגד אברי גופו, המביאות לאמונה ויראה שלמה. בכמה דרכים נתנה התורה לו עיצות אמת הנמשכות מעולם האמת עולם הבינה בחינת מ"י ימלל כנ"ל, שלא יפטי מדרכיו הביאות לכיוון התכלית האמתית בעולם הבא, שלא יסטה לימין ושמאל רחוק מקו האמצע קו האמת שמשם עיצות האמת של הצדיקים. בכמה דרכים נתנה לו עיצה ודרך איך ישוב בזו הדרך לפני אדונו, ועל ידי דרכי התשובה מתוך שלמות האמונה יזכה האדם וימחול לו הקב"ה על ידי ששב לפניו להיות ירא ודבוק באמונתו בו יתברך כבתחילה. דתנן, שית מואה ותלת עשר זיני עיטא, יחוב אורייתא לבר

נש, למחוי שלום במאריה, בנין דמאריה בעא לאוטבא ליה בעלמא דין ובעלמא דאתי. ויתיר בעלמא דאתי, דהא תנינן, כל מה דקודשא בריך הוא אשלים ליה לבר נש, מאינן טבאן דזכי בהו לעלמא דאתי אשתלים בהו. מאי טעמא. משום דעלמא דאתי דקודשא בריך הוא הוי. (ואי תימא דהאי עלמא לאו ידידה הוא אלא) – ששנינו, שש מאות ושלוש עשרה מיני עיצות טובות, להצליח על ידם בנצחיות או נשמתו, בעולם האמת עולם הבא, אשר משם דייקא נמשכו אלו העיצות כנ"ל אשר נתנה התורה המורה דרך לאדם, בכדי להיות שלם באדונו, שלם ותמים ביראה ואמונה בקב"ה וכן שלם ללא חסרון, מצד שכל אבריו יאיר בהם אור האמונה בה' לא חסרון בזכות תרי"ג עיצות אמת שמקיים, ועל ידי זה יאמין וידע כי אין טבע כלל וכל החיות שהיים אבריו, זאת מפני היות הנמשך לו מעתיקא קדישא הפליא לעשות לו בכל רגע, עד שבגודל אמונתו בכך, ידע כי הוא שלם דייקא באדונו, כלומר בתוך אדונו, שמהלך כביכול בתוך האלוקות כי הוא חלק בלתי נפרד ממנה, כי מלא כל הארץ כבודו ולית אתר פנוי מיניה. ומדוע מורה לו התורה אלו העיצות כנ"ל מפני שאדונו הקב"ה רוצה להטיב לו בעולם הזה בכח האמונה שהיא כלי להשנות וכלי לקבלת שפע גשמי גם כן, וכן ההטבה שיש בדבקות בו יתברך בשעת התפילה באמונה וכן ניסים עליונים ותחתונים שנעשים בכוח התפילה באמונה שלמה, שהם גילוי אור פני ה' בעולם הזה, ובעולם הבא, שם עיקר הטבה, כי שכר מצוות בעולם הזה ליכא כי דייקא שם הוא בלתי גבול. ויותר גדולה ההטבה בעולם הבא כי משם שורש הטבות הגשמיות והרוחניות שבעולם הזה גם כן כנ"ל, שהרי שנינו, כל מה שהקב"ה משלים את האדם בעולם הזה, אלו ההטבות והשלמות הם מאותן טובות שזוכה בהם לעולם הבא, התשלם בהם גם עתה בצמצום המשתלשל משם אליו כנגד בחינת אור החכמה המתלבש ומצתמצם בעיצות גם כן. מה הטעם ששם הטבה יותר גדולה והיא שורש הטבה של כאן, משום שהעולם הבא הוא של הקב"ה שהיא מידת האמת והמציאות השלמה ביחס לעולם הזה, כי רק האמת הוא טוב (עיין תורה נא), ומזה האמת הטוב שיש לקב"ה בגילוי בעולם הבא, מקבלת הנשמה ההטבה בשלמות גדול דייקא בעולם

עלון זה מטרתו לעודד את הציבור לגלות ולהחדש בהבנת מאמרי זוהר, על פי תורותיו של רבנו הקדוש, אשר המה הקדמות עמוקות לכל חלקי התורה ובפרט ללימוד זוהר, כפי המובא בדבריו: "אמר התורה שלי היא בולה הקדמות" (שיחות הר"ן קצ"ט). והוא בעיקר לפי הכלל החמישי לדרך לימוד ליקוטי מוהר"ן המובא בספר ביאור הליקוטים להרב רבי אברהם בן רבי נחמן זצוק"ל. וזה לשונו "...הוא כל מקרא או מאמר חז"ל, שמזכיר קצת מאתו לאיזה ענין, פורב בוונתו על כל הענין ונכנס ונתבאר כל המקרא והמאמר חז"ל בזה הענין". עכ"ל. כלומר שכללי התורה וההקדמות שמביא רבינו הקדוש בתורתו המה מפרשים את כל המאמר שמביא בדבריו רק את חלקו בספריו. והבא לעיין בתורתו ובוהר, יראה בעיניו ממש איך כל כללי תורתו נמצאים בכל מאמר זוהר והוא פלאי. ויש להבין קצת הענין בפרטות כי ידוע אשר נשמת רבנו הקדוש נשמת רשב"י אחת המה, כמוכא רמו לכך בספר כוכבי אור, כי גימטריה נחמן בן שמחה וכן גימטריה שמעון בן יוחאי חושבן דין כחושבן דדיון. לכן נרמו אור חכמתם הגדול בשם העלון נחל זה, שהרי נחל הוא על שם הנחל נובע מקור חכמה המאיר ומגלה זהר רשב"י הנסתר, שהוא אור זוהר הקדוש. נא ונא ראו בעצמכם לחדש בדרך לימוד זה להוציא עצות למעשה ולהתחזקות בעבודת ה' ויתקיים בנו מאמר זוהר: **כהאי חיבורא דילך דאיהו ספר זוהר, יפקין ביה מן גלותא ברחמי. במהרה בימינו אמן.**

עצות על פי הלימוד

א. עקר הגאולה תלוי בהאמונה, כי עקר הגלות אינו אלא בשביל חסרון האמונה:
ב. האמונה ותפילה נוספים וארץ ישראל הם בחינה אחת, וכלם תלויים זה בזה:

ג. יש בני אדם המכסים כל הנסים בדרך הטבע, ובשיבולו אלו האפיקורסים שאין להם אמונה בנסים, ונתרבה אמונה בעולם, אז יבוא משיח. כי עקר הגאולה תלוי בהאמונה כנ"ל:

ד. אי אפשר לבוא לאמונה אלא עליוני אמת. הנינו כי עקר האמונה הוא במה שאין השכל מבין, כי במקום שהשכל מבין אין שיה אמונה. ואם פן לשאין השכל מבין, מתיכן יבוא להאמין במה שצריך להאמין. עלינו עקר האמונה תלוי בהאמת, שאם ירצה האדם להתפלל על האמת לאמתו ויבין מאליהו, שצריך להאמין האמונה הקדושה בהשם ויתברך ובצדיקיו האמתיים ובתורתו הקדושה, אז על פי שאי אפשר להבין בשכלנו מהנשם. כי עליוני התפלות על האמת בעין האמת, ויבין מרחוק שהאמת היא פה, רק שאי אפשר להבין בשכל וצריכין רק להתחזק בהאמונה שלמה. והבין היטב

תפילה על פי הלימוד

ואין שום טובה אחרת בעולם קלל. וכל הטובות וכל הנסים ונפלאות שעשית עם אבותינו ועמנו. ואשר אתה עושה עתה עמנו בכל יום ובכל שעה, כלם הם רק בשביל תכלית הטוב הזה כדי שנופה לידע משה, אשר זאת היא התכלית של כל הטובות שבעולם. על כן רחם עלינו אדון כל, ותקבע אמונתך בלבנו לעולם ועד, ושבענו מטובך, ותזכנו לחיות בנועם ויוף. ותעור לנו ברחמיך להתפלל לפניך תפלותינו בכל לב ונפש, עד שיתנה לנו פח על ידי תפלותינו לשנות הטבע, ולעשות נסים ומופתים בעולם, ותשמע תפלותינו תמיד. ותזכנו לבא לארץ ישראל, הארץ אשר בחרת בה מכל הארצות, ונתת אותה לישראל לעולם, ומיום אשר כרנו מאתריך ופגמנו באמונתך הקדושה, גלינו מארצנו ונתרחקנו מעל אדמתנו, עד אשר ארץ עלינו הגלות. על כן חוס ורחם עלנו ועל כל מיני כפירות ובלבולים שלא יעלו בלבנו ובלב כל עמך ישראל לעולם, ונופה להאמין בנסיה הקדושים אשר אתה עושה עמנו בכל דור ודור מעולם, ואשר אתה עושה עמנו עדן בכל יום ובכל שעה, ולא נכסה שום גם בדרך הטבע הם ושלום, רק נדע ונאמין שהכל מאתך לבד, על ידי השגחתך אשר אתה משיגה תמיד בהשגחה פרטית על כל דבר שבעולם. ונופה להאמין בך ובצדיקי האמת תמיד, ועל ידי זה נופה לבא לארץ ישראל היש קל מהרה, ותמחה ותחיש לגאלנו גאלה שלמה, ותיבא לנו את משיח צדקנו:

תמיד, באמונה שלמה ותוקף ויבונה. וכאשר אתה אלקים אמת, כן נופה להאמין בך באמת, עד שנופה להרגיש אלקותך עלינו, ונהיה דבקים בך תמיד, ולא נפרד מך לעולם אפילו ברגע קלה. ויהיה לנו בושח ופחד ואימה ויראה משה תמיד בכל עת ובכל רגע. ובלעדי לא נרים את ידנו ואת רגלנו לעשות שום עובדה בעולם. ובכל עסקינו ועשייתנו אפילו בעבודות היצוניות שהם אכילה ושתיה וכיוצא בהם, בכלם נהיה דבקים בך תמיד, וכלם יהיו לשמך ולעבודתך באמת. ולא נשכח אותך לעולם, בשכבנו ובקומנו בשבתנו וביתנו ובכלתנו בדרך, בדבורנו ובשיתותנו, בעמידתנו ובשיבתנו, בין בעסקנו בתורה ומצות ובין בעסקנו בדרך ארץ, בכלם נהיה דבקים בך ולא נשכח אותך לעולם. ותעורני לקיים באמת מקרא שכתוב, שוית ה' לנגדי תמיד כי מימיני כל אמוסי. ונופה להרגיש אלקותך עלינו תמיד כי מלא כל הארץ כבודך ומלכותך בכל משלה, כמו שכתוב, אם יסתר איש במסתרים ואני לא אראנו נאם ה' הלא את השמים ואת הארץ אני מלא. מלא רקמים הפין להיטיב, אשר בשביל זה לבד בראת עולמך, את השמים ואת הארץ וכל צבאם, וכל העולמות עליונים ותחתונים אלפי אלפים ורפי רבבות עד אין שיעור ומספר, כדי לגלות אלקותך בעולם, כדי שנופה ברחמיך להכיר אותך בעולם השפל הזה. כי אתה טוב ומטיב לכל, ורצית להטיב מטובך לנו, ולהראות לנו רחמנותיך ותנינותיך. על כן בראת עולמך בראשית הטוב, כדי שנופה לידע ולהכיר אותך, ולחיות בנועם ויוף, אשר זאת והוא הטובה הגדולה ששכל הטובות, טובות האמתיות והנצחיות,

יהי רצון מלפניך ה' אלקינו ואלקי אבותינו, שתרחם עלינו ועל כל עמך בית ישראל, ותפע אמונתך בלבנו, ונופה להאמין בך ובצדיקיך האמתיים. באמונה שלמה, ותהיה האמונה זכה ויבונה צחה ונקיה, בלי שום פגם ובלי שום בלבול בעולם הם ושלום קלל. ונופה ברחמיך הרבים, שתנה אמונתנו חזקה כל בך, כאילו אנו רואין בעינינו אלקותך והשגחתך ויבונתך אשר מלא כל העולם, ונהיה דבקים בך תמיד באמת ובתמימות ובדעה נכונה ומישבת בלי שום תערוכת פסולת קלל. כי "אתה החלות להראות את עבדך את גדלך ואת ידך החזקה אשר מי אל בשמים ובארץ אשר יעשה כמעשיך ובגבורותיך". וגלית אלקותך ומלכותך עלינו, כי הוצאתנו ממצרים, ופדתנו מתוקף גלותם מתוך פור הפרזל. מעמקי הקלפות, והוצאת אותנו מנויין שערי טומאה, והנכסת אותנו בגנין שערי קדושה, ועשית נסים ונפלאות במצרים ועל ים סוף, ושפרת והכנעת כל אליהו מצרים, ושדרת הפערכות ושנית הטבע, ועקרת ובטלת כל מיני כפירות וכל מיני אמונות נכזבות של פרעה ומצרים, שרצו שישתקעו בני ישראל ביניהם הם ושלום שיתגברו על ישראל הם ושלום, במיני כפירות ואמונות נכזבות שלקם, אשר זה היה תוקף גלותם. ואתה ברחמיך הרבים לא עזבת אותנו בנייהם, ומהרת להוציא אותנו מתוכם, והכנעת ושפרת ועקרת כל מיני כפירות שלקם, על ידי הנסים והמופתים הגדולים והנוראים שעשית בהם, וגלית אלקותך ואדנותך לכל באי עולם, ומאז נדבקו ישראל בך לעולם, והאמינו בך ובמשה עבדו. כן ברחמיך הרבים תזכנו להאמין בך ובצדיקיך האמתיים

לעילוי נשמות
הרב מאיר צבי בן הרב נחמן ישראל
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת
מרז תמו בת דוד והיובא פריחה
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת
הקדוש אלישע יהונתן בן חגי ה' יקום דמו
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת
הקדוש אליהו יעקב בן אבידע ה' יקום דמו.
ת.נ.צ.ב.ה.

ליצירת קשר להארות ותרומות nahalzohar@gmail.com

לעילוי נשמת
דבורה בת חיים
ת.נ.צ.ב.ה.